



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2012/2018
29.03.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији су пуномоћници Љиљана Баћац и Владимир Шеледа, адвокати из ..., против тужених ББ, ВВ и ГГ сви из ..., чији је пуномоћник Бисерка Томшић адвокат из ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизијама тужиље и тужених ББ и ВВ изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 37/17 од 17.05.2017. године, у седници већа одржаној дана 29.03.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване ревизије тужиље и тужених ВВ и ББ изјављене против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 37/17 од 17.05.2017. године - одлука садржаних у првом и четвртном ставу изреке.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиље и тужених ББ и ВВ за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П2 782/15 од 31.10.2016. године, ставом првим изреке, одређена је мера заштите од насиља у породици и забрањено туженима ББ и ВВ да на било који начин даље узнемиравају тужиљу АА, и наложено им да се уздржавају од сваког дрског, злонамерног и безобзирног понашања којим се угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство тужиље, те одлучено да ова мера заштите од насиља у породици остаје на снази шест месеци и да евентуално изјављена жалба не задржава извршење пресуде о одређивању мере заштите од насиља у породици. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље у делу у коме је тражила да се одреде мере заштите од насиља у породици и наложи туженима да се иселе из стана у ..., улица ... број ..., да им се наложи да дозвоље усељење тужиље у предметни стан, да им се забрани да се приближавају тужилји на удаљеност мању од 300 метара, да им се забрани да приступају у простор око места становања тужиље у ... улица ... број ... на удаљеност мању од 300 метара, као и да се забрани туженом ГГ да на било који начин даље узнемирава тужиљу. Ставом трећим изреке, обавезана је тужиља да туженом ГГ на име трошкова парничног поступка исплати износ од

189.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде са законском затезном каматом почев од 31.10.2016. године па до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиље и захтев тужених ББ а и ВВ за накнаду трошкова поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 37/17 од 17.05.2017. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиље и тужених ББ и ВВ и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П2 782/15 од 31.10.2016. године, која је допуњена решењем истог суда П2 782/15 од 16.03.2017. године, у ставу првом, другом и четвртом изреке. Ставом другим изреке, укинута је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Првог основног суда у Београду П2 782/15 од 31.10.2016. године и у наведеном делу предмет враћен првостепеном суду на поновни поступак. Ставом трећим изреке, одбачена је као недозвољена жалба тужиље изјављена против става првог изреке пресуде Првог основног суда у Београду П2 782/15 од 31.10.2016. године. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужених ББ и ВВ за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену - одлука садржаних у првом и четвртом ставу изреке, ревизије су због погрешне примене материјалног права и битних повреда одредаба парничног поступка благовремено изјавили тужиља и тужени ББ и ВВ.

Тужиља је поднела одговор на ревизију тужених.

Одлучујући о изјављеним ревизијама, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, број 72/11 ... 55/14-ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да ревизије нису основане.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Ревизијски наводи о постојању недостатака због којих се правилност другостепене пресуде не може испитати, којима се указује на постојање битне повреде одредаба парничног поступка из тачке 12. става 2. означене одредбе, нису од значаја јер се, сходно члану 407. став 1. тачке 2. и 3. ЗПП, ревизија не може изјавити због те битне повреде одредаба парничног поступка. Неосновани су ревизијски наводи о битним повредама одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, учињеним у другостепеном поступку, у погледу повреде процесних начела непосредности при извођењу доказа саслушањем странака (члан 4. ЗПП) и слободне оцене изведених доказа (члан 8. ЗПП). Постојање ових повреда одредаба парничног поступка истицано је и жалбама странака и те жалбене наводе другостепени суд је правилно ценио, имајући у виду одредбу члана 331. ЗПП, која овлашћује суд да, у случају када се рочиште за главну расправу одржи пред измењеним већем, донесе одлуку да се странке не саслушавају поново већ да се

прочитају записници о извођењу тих доказа, односно кроз оцену правилности и потпуности чињеничног стања утврђеног наведеним доказима и њиховом оценом.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је мајка туженог ББ, свекрва тужене ВВ и баба туженог ГГ. Странке су до 16.03.2015. године живеље у истом стану, а од тада тужила живи у домаћинству своје ћерке. Тужилини односи са туженима - сином и снахом пореметили су се након смрти њеног супруга. Поремећеност односа испољавала се увредама које су тужили упућивали тужени ББ, речима да је излапела и претњама да јој неће дозволити да посети гроб свог супруга и да у том гробу буде сахрањена, односно тужила ВВ речима да је луда, блесава, матора проститутка. Тужени ББ се 28.12.2015. године вербално сукобио са својом сестром и њеним сином. Разлог расправе било је одбијање туженог да сестрићу, са којим је већ раније имао вербални сукоб, не дозволи улазак у стан док му се он не извини. У расправу се умешао тужени ГГ и тада се покошкао са братом од тетке. Тужила је присуствовала расправи, али тада тужени ББ и ГГ према њој нису испољили било који вид насиља. Тужени ГГ никада није вређао тужилу, нити је физички повредио. Орган старатељства је, с'обзиром на тужилину животну доб (рођена 1930. године), њено нарушено здравствено стање и потребу за мирним и спокојним животом, предложио изрицање мере заштите од насиља у породици забраном даљег узнемиравања тужиле.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су у овом спору правилно применили материјално право.

Одредбом члана 197. став 1. Породичног закона, насиље у породици је дефинисано као понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство другог члана породице. Према другом ставу те одредбе, насиљем у породици се нарочито сматра вређање, као и свако друго дрско, безобзирно и злонамерно понашање. Заштита од насиља у породици остварује се изрицањем једне или више мера заштите, предвиђених чланом 198. став 2. Породичног закона, чије трајање је временски ограничено на максимални рок од годину дана.

Понашање тужених ББ и ВВ одступа од стандарда нормалног комуницирања чланова породице и опхођења према тужили - мајци, односно свекрви. Упућивањем вербалних увреда ови тужени су испољили вид насиља у породици, изричито предвиђен чланом 197. став 2. тачка 6. Породичног закона, и на тај начин нарушили тужилино спокојство и душевни мир. Због тога су испуњени услови за изрицање мере заштите забраном даљег узнемиравања која, и по оцени овог суда, имајући у виду све околности конкретног случаја тужили обезбеђује потребну заштиту у односу на тужене ВВ и ББ. Тужени ГГ није испољио ниједан вид насиља у породици, због чега у односу на тог туженог нема законских услова за изрицање неке од предвиђених мера заштите.

С'тога су, по мишљењу Врховног касационог суда, неосновани ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права - тужиле да је требало одредити

друге предложене мере заштите од насиља, односно тужених да није било услова ни за изрицање мере заштите предвиђене чланом 198. став 2. тачка 5. Породичног закона.

О трошковима првостепеног поступка одлучено је правилном применом чланова 153. став 1. и 154. ЗПП у односу на туженог ГГ, односно члана 207. Породичног закона у односу на захтеве тужиље и тужених ББ и ВВ за накнаду парничних трошкова. О захтеву тужених ББ и ВВ за накнаду трошкова поступка по жалби одлучено је правилном применом члана 153. став 1. у вези члана 165. став 1. ЗПП, јер тужени нису успели у поступку по жалби па зато немају право на накнаду трошкова тог поступка.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Одлука о захтеву ревидената за накнаду трошкова поступка по ревизији, садржана у другом ставу изреке, донета је применом чланова 153. став 1. и 154. у вези члана 165. став 1. ЗПП. Ревиденти нису успели у поступку по ревизији, па зато немају право на накнаду трошкова тог поступка, док трошкови тужиље за одговор на ревизију тужених, по оцени Врховног касационог суда, нису били нужни и неопходни.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић